

Viborg, Feldborg, Halsgaard og Randbøl vil den foreslaaede Forandring medføre en virkelig Forhøielse af nuværende og tidligere Embedsindtægt; men dette er kun en i og for sig billig og retfærdig delvis Udjævning af den bestaaende store Forskjel mellem disse 4 og de andre 18 Skovridere Embeders Lønningsforhold. Fuldstændig Udjævning vil den foreslaaede Forandring ikke tilvejebringe, da Embedsjorden paa disse Hødedistrikter er af saa overmaade ringe Værdighed og ved sit større Areal foraarsager saa uforsholds- mæssig store Driftsudgifter, at Skovriderne paa disse Distrikter selv med iøvrigt lige Lønning altid vilde være uheldigere stillede i økonomisk Henseende end Skovriderne paa de andre Statskovdistrikter — ja paa Randbøl Distrikt er Skovriderjorden af saa slet Værdighed, at Ministeriet allerede for flere Aar siden paa Skovriderens Andragende har maattet inddrage en ikke ubetydelig Del af Embedsjorden under Skovarealet uden Erstatning, fordi denne Del af Jorden var saa slet, at dens Dykning Aar efter Aar medførte direkte Pengetab. Naar Lønningen — hvad der ligger nær — betragtes som Vederlag for Arbejds Aart og Mængde, kan der ikke siges at være god Mening i at lade dens Størrelse (endogaa i forholdsvis høj Grad) være afhængig af Udbyttet af Auktionsalg; thi det er meget langt fra, at Skovriderens Virksomhed i denne Retning stiller særligt Krav til hans Arbejde og Dydighed; værtimod stille Hødedistrikter, der saaledes som Feldborg og Halsgaard ere blevne saa overordentlig stærkt udvidede i den sidste Tid, sammenligningsvis saameget større Fordringer til Bestyrerens Eigner og ihærdige Arbejde, at der snarere kunde være Grund til at bestemme en højere Lønning for dem end for andre Distrikter. Ogsaa Statskovbrugets egen umiddelbare Interesse kræver at undgaa saa store Forskjelligheder i Lønningsvillkaarene paa de enkelte Distrikter. Thi det er indlysende, at der ved Ledighed i de baade forholdsvis lavt og i og for sig utilstrækkeligt lønnede Embeder — et Misforhold, der yderligere forøges ved, at det ledige Embede skal besættes med en Skovrider af 2den Klasse med en Lønning af 1,400 Kr., indtil han efter en forud uberegnelig Tid kan oprykke i 1ste

Klasse — ikke vil være en saadan Efter-spørgsel efter Ansættelse, at man altid kan være sikker paa at kunne gjøre et godt Valg, og i Betragtning af de nævnte Forhold vil det derhos være meget vanskeligt at nægte en Skovrider i et saadant Embede Forslyttelse efter nogen Tids Forløb, da dette er den eneste Maade, hvorpaa man under den nugældende Lønningsmaade kan forstærke ham en taaleligere økonomisk Stilling. Men heri ligger en dobbelt Mislighed, idet det dels ingenlunde er sikkert, at en Skovrider, der tilfredsstillende har bestyret et Hødedistrikt, altid vil kunne gjøre Jyldest i den høist forskjellige Bestyrelse af et Lovskovdistrikt, dels er aldeles sikkert, at en hyppigere Begel i Hødedistrikternes Bestyrelse, der netop i særlig høj Grad kræver Erfaring og Kjendskab til de forhaandenværende Forhold, nødvendigvis maa virke hæmmende og skadelig paa Skovkulturens Fremgang. Stilles derimod Hødedistrikterne paa lige Fod i økonomisk Henseende med de 4 à 5 Gange saa talrige andre Skovdistrikter — i alt Fald saa nær paa lige Fod med dem, som den uundgaelige Forskjel af Embedsjorden tillader — tør det ventes, at der baade vil gives rigeligere Velighed til Valg ved disse Embeders Besættelse, og at den Skovrider, der finder sig paa sin Plads som Hødedyrker og har faaet Interesse for denne Virksomhed, ikke vil se sig drevet til at søge Forslyttelse af økonomisk Nødvendighed. De store Summer, Staten i en Mærække anvender til Kjøb af Hødestrækninger til Skovkultur, og de betydelige Udgifter, som denne Kultur kræver Aar efter Aar, maa i høj Grad opfordre til at søge at firkke sig tilfredsstillende Resultater gennem den bedst mulige Bestyrelse, og der kan ikke være nogen Tvivl om, at jo en Fare for det modtagne vil blive fjernet ved den her foreslaaede Lønningsforandring, hvis direkte finansielle Betydning er aldeles forsvindende. For den gennemført i Aarene 1873—74 til 76—77, vilde den, eftersom Skovridernes Auktionsprocenter afholdes direkte af Statskassen (Finantslovens § 2 II. B. 1. b. „Salgsudgifter“), kun have medført en Merudgift af gennemsnitsvis 2,400 Kr. aarlig og i det hidtil uheldigste Finantsaar 1886—87 en Merudgift af 3,941 Kr.